

GEHAKTBALLETJES VS. PASTA: 1-0!

Grote paniek! Ik heb morgen een verjaardag en natuurlijk ben ik weer totaal vergeten een cadeautje te kopen. De openingstijden van de reguliere winkels bijten mijn werktijden en voor online shoppen is het qua levertijd veel te laat. Hoe ga ik dat aanpakken? Gelukkig is er in tijd van nood altijd een oplossing in de vorm van het blauw/gele Zweedse woonwarenhuis vlak bij mij om de hoek. Met ruime openingstijden en een enorm assortiment moet het vast gaan lukken om iets passends te vinden voor iemand die binnenkort op zichzelf gaat wonen lijkt me.

Zo tegen zessen parkeer ik hoopvol de auto op het nagenoeg verlaten onderste parkeerdek. Gelukkig maar, want ik heb een pesthekel aan de gebruikelijke mierenhoop die hier doorgaans te vinden is. Terwijl mijn maag mij knorrend herinnert dat het zo'n beetje etenstijd is loop ik naar de ingang. Halverwege wordt mijn aandacht echter getrokken door een wel heel vreemd schouwspel. Een donkerblauwe Fiat 500 Cabrio met fraai beige lederen interieur staat met het vouwdakje helemaal open geparkeerd en een kleine pittige jongedame heeft de grootste moeite een enorm lange kartonnen doos in het wagentje te duwen. Meer dan de helft van de totale lengte steekt vervaarlijk boven het kleine karretje uit. Als ik voorbij loop kijkt ze mij hulpeloos aan en vraagt vervolgens vriendelijk of ik niet even wil helpen. "De doos zit namelijk vreselijk vastgeklemd tussen de achterbank en de linker voorstoel, ik krijg hem met geen mogelijkheid los. En zo kan ik onmogelijk rijden want de rugleuning is nog naar voren geklapt!" Ik ben de beroerdste niet en werp een blik in het fraaie automobieltje. De situatie ziet er inderdaad aardig kansloos uit. Er ligt nog een tweede kleinere doos op het achterbankje en de passagiersstoel dient tijdelijk als opslag voor dekbedden, kussens, een klein tafeltje en maar liefst twee lampenkappen. Ik kan niet anders doen dan verbaasd m'n hoofd schudden. "Denk je dat ik hiermee problemen krijg met de politie?" vraagt de jongedame, wijzend op het ver uitstekende PAX-garderobe pakket. "Geen idee" zeg ik vertwijfeld. "Maar je hebt nog een veel grotere uitdaging. Zo'n tweederde van dat enorme pakket steekt uit je autootje! Dus of je verliest het pakket onderweg, of je wagentje kukelt achterover nog voordat je de straat uit kunt rijden!" Verschrikt kijkt ze me aan. "Kan dat echt gebeuren denk je???" Ik moet lachen en uiteindelijk heeft

de arme ziel in de gaten dat ik haar vreselijk in de maling sta te nemen. De bezorgde blik maakt direct plaats voor een grote glimlach. Tijd voor een plan de campagne. "Haal eerst alle rommel maar van de rechter voorstoel en gooi dat op de achterbank. De dekbedden onder de doos, dan beschadig je die mooie lederen zitting niet. Daarna schuiven we de voorstoel zo ver mogelijk naar voren en verplaatsen we de lange doos van links naar rechts". Ze kijkt me aan en vraagt zich af waarom ze daar niet eerder aan heeft gedacht. "Wat slim van je, ruimtelijk inzicht of zo?" Ik leg uit dat ik wel eens voor hetere vuren heb gestaan en vertel een verhaaltje over een houten tafelblad in een Golf Cabrio en een kerstboom met twee personen in een oude Mini. Samen gaan we aan de slag en gesteund door een aantal flinke krachttermen weten we de doos met heel veel moeite onder de linker stoel vandaan te trekken en naar rechts te schuiven, waar hij direct verder in de auto zakt in de holte van de voetenruimte. Het kantelgevaar is geweken en de bestuurdersstoel kan weer naar achteren geklapt worden. Mevrouw kan rijden. "Je bent een ontzettende topper weet je dat? Hartstikke bedankt!" zegt ze blij en zichtbaar opgelucht.

Lachend zwaai ik haar na als het kleine Italiaanse dropje al toeterend met piepende bandjes en ingebouwde glijbaan de parkeergarage verlaat. Glimlachend loop ik naar de ingang. Wat kwam ik hier ook alweer doen eigenlijk? Mijn maag geeft antwoord. Oh ja, gehaktballetjes. Smaklig máltd!

Rody

